

42

Εκτύπωση

Ελλειμμα πολιτικής ένωσης στην Ε.Ε.

Του Παναγιώτη Λιαργκοβα

Η Ευρωπαϊκή Ένωση οικοδομήθηκε πάνω σε ένα μοντέλο στο οποίο σημασία έχουν δύο θέματα: η σταθερότητα των τιμών και ο ισοσκελισμένος προϋπολογισμός. Δεν συμπεριέλαβε στους πρωταρχικούς της στόχους την πλήρη απασχόληση και την άνοδο του επιπέδου διαβίωσης. Συνεπώς, το ευρωπαϊκό οικοδόμημα εμπεριέχει ένα μείζον ελάττωμα: κανείς δεν είναι υπεύθυνος για το γενικό ευρωπαϊκό συμφέρον, για να ικανοποιεί την ευρωπαϊκή ευεξία.

Αντί να έχουμε μια ευρωπαϊκή κυβέρνηση, βρισκόμαστε ανάμεσα σε μια οικονομική Ευρώπη που δεν έχει πολιτική εξουσία και σε εθνικές κυβερνήσεις που έχουν πολιτική νομιμοποίηση αλλά κανένα όργανο, διότι δεν ελέγχουν ούτε το νόμισμα ούτε τον προϋπολογισμό.

Επιδιώκεται η μείωση του δημοσιονομικού ελλείμματος και χρέους ενώ υπάρχει μεγάλο έλλειμμα πολιτικής διακυβέρνησης. Το έλλειμμα πολιτικής ένωσης καθιστά αβέβαιο το μέλλον της Ευρωζώνης. Η Ευρώπη είναι ανέτοιμη για πλήρη ένωση αφού καμία νομισματική ένωση δεν μπορεί να επιβιώσει χωρίς κάποια μορφή πολιτικής ένωση. Για τον λόγο αυτό προκύπτουν και μεγεθύνονται τα διάφορα πολιτικά και οικονομικά προβλήματα.

Η έλλειψη κοινού ευρωπαϊκού μοντέλου διακυβέρνησης φαίνεται και από την αντίδραση των κυβερνήσεων της Ευρωζώνης, οι οποίες εθελουφλούσαν στα προβλήματα της Ελλάδας και της Ιρλανδίας, τα οποία και γνώριζαν μέσω της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας και του Eurogroup.

Σε συνέντευξή του, ο Ζακ Ντελόρ, πρώην πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, στις αρχές Δεκεμβρίου 2010 στη γαλλική εφημερίδα Le Monde, ανέφερε ότι «ο κρίκος που λείπει είναι η συνεργασία ανάμεσα στους Δεκαέξι (κράτη-μέλη της Ευρωζώνης), ο συντονισμός των οικονομικών πολιτικών. Η λεκτική κακοφωνία των κυβερνώντων χειροτερεύει την κατάσταση και πρέπει να σταματήσει, γιατί τροφοδοτεί την κερδοσκοπία». Επίσης, σε άλλη συνέντευξή του στην ιταλική εφημερίδα L'Espresso, τον Νοέμβριο 2010, έριξε ευθύνες στις Βρυξέλλες γιατί θέτουν σε δεύτερο επίπεδο την οικονομική διάσταση, θέτοντας ως πρώτο τη χρηματοπιστωτική. Ανέφερε επίσης ότι «όταν η Ιρλανδία ανταγωνιζόταν αθέμιτα τους εταίρους της, καταργώντας ουσιαστικά τους φόρους από τις επιχειρήσεις, ουδείς της τράβηξε το αυτί. Και όταν η Ισπανία προκάλεσε την κατασκευαστική φούσκα, κανένας δεν σήμανε συναγερμό».

Το ελληνικό δημοσιονομικό πρόβλημα ήταν γνωστό στην Ε.Ε. Το Ιούλιο 2009, η Κομισιόν ανέφερε ότι η εκτέλεση του ελληνικού προϋπολογισμού είχε αποκλίνει από τους ετήσιους δημοσιονομικούς στόχους και εάν συνεχιζόταν η απόκλιση, τότε το έλλειμμα της κεντρικής κυβέρνησης θα ξεπερνούσε το 10% του ΑΕΠ. Ο επικεφαλής του Eurogroup κ. Ζαν-Κλοντ Γιουνκέρ ανέφερε τον Οκτώβριο 2010 ότι είχε ασκήσει πιέσεις στους προηγούμενους πρωθυπουργούς και υπουργούς Οικονομικών προκειμένου να λάβουν μέτρα ώστε να μπορέσει να αντιστραφεί η κατάσταση. Στην Ελλάδα, στις 18 Δεκεμβρίου 2008, ο πρώην πρωθυπουργός Κώστας Σημίτης μίλησε για πιθανή υπαγωγή της Ελλάδας στο ΔΝΤ.

Πρέπει μάλιστα να σημειωθεί ότι σε μελέτη της, η Τράπεζα Διεθνών Διακανονισμών (Bank for International Settlements) ανέφερε ότι η αλματώδης αύξηση των επιτοκίων των ομολόγων, από τις 18 Οκτωβρίου 2010 και μετά, προέκυψε όταν η γαλλική και η γερμανική κυβέρνηση συμφώνησαν να λάβουν μέτρα ώστε να είναι πιθανή η επιβολή «κουρέματος» (haircut) στα ομόλογα κρατών που δεν θα μπορούσαν να εξυπηρετήσουν το χρέος τους. Το γεγονός αυτό διέυρνε το περιθώριο των επιτοκίων των ομολόγων οδηγώντας μέσα στις επόμενες δύο εβδομάδες στην αύξηση των ιρλανδικών κρατικών ομολόγων κατά 200 μονάδες βάσης.

*Καθηγητής, πρόεδρος της Ελληνικής Πανεπιστημιακής Ένωσης Ευρωπαϊκών Σπουδών (ΕΠΕΕΣ).

Ημερομηνία : 19/3/11

Copyright: <http://www.kathimerini.gr>

Κλεισίμο

 Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ